D·N
30/5 1948

De ryska motiven

Den ryska statsledningens politik är aggressiv och inriktad på erövringar, det erkänns av alla utom kommunisterna, som kallar erövringen befrielse. Men debatten om motiven för denna politik företer skilda meningar, och vissa av dessa meningar är snarast försvar för den ryska handlingslinjen. Behovet av att finna lugnande och tilltalande förklaringar finns trots allt, här som i andra fall bevarande Ryssland.

Till dessa förklaringar hör tanken att det kommunistiska Ryssland endast fullföljer tsardömets politik. Regimerna växlar, expansionstendensen är permanent. Ställivida är denna synpunkt ägnad att ställa den ryska politiken i en angenäm dager som det tsaristiska Ryslands erövringslust hade jämförelsevis begränsade syften; i varje fall var det icke fråga om en världserövring. Parallellen är emellertid föga upplysande. Det är en självfallen konsekvens av stabila faktorer att den ryska expansionen i första hand har samma konkreta mål som för femtio eller hundra år sedan. Ryslands läge är i huvudsak detsamma, och därav bestämmes aggressionens inriktning; Dardanellerna, Persien, Indien, Manchuriet, Finland och Baltikum är, för att nämna några exempel, närliggande mål nu som förr. Panslavismen tjänstgör likaledes som stämningsskapande faktor eller åtminstone som argument i propagandan; även på denna punkt är situationen väsentligen oförändrad. Men det är framför allt olikheterna mellan tsarernas och Stalins Ryssland som är betydelsefulla. De framgår klarast därav att dagens Ryssland i så gott som varje stat i världen håller en femte kolonn, vars verksamhet går ut på att skapa missnöje mot det egna landets och att göra folket moget för en omvälvning som i realiteten är likställd med en rysk erövring.

Ryslands handlande bestämmes av fruktan, av misstänksamhet, det erövrar blott till självförsvar — så lyder en annan lugnande tolkning. Och den förbindes gärna med påståendet att farhågorna och misstänksamheten är befogade, eftersom västmakterna efter förra världskriget gjorde försök att slå ned den bolsjevikiska regimen. Ge Ryssland säkerhet mot anfall, så går resonemanget, och de ryska maktthavarna skall verka för avspänning och samförstånd.

Hänvisningarna till västmakternas interventionsförsök i Ryssland 1918—1920 utgör ofta, det bör först understrykas, från total okunnighet om saksläget. Den politik som segrarna i världskriget under dessa år förde mot Ryssland kan i mycket kritiseras. Men den byggde på två förhållanden som ofta glöms bort eller skjuts undan i debatten. Dels var bolsjevikrevolutionen en kupp, utförd av en minoritet i en stat som redan slagit in på demokratiska banor; dess karaktär klarlägges blott av att Lenin i början av år 1918 skickade hem den folkvalda konstituerande församlingen därför att dess majoritet stod på folkstyrelsens grund och var fientlig mot den kommunistiska diktaturen. Kommunismen var inte det ryska folkets val — lika litet som fascismen var det italienska eller nazismen det tyska folkets — och västmakterna kunde därför med allt skäl säga sig förebrida demokratin mot despotin. Dels förkunnade de ryska maktthavarna att de kämpade för en världsrevolution; på de kommunistiska partikongresserna omkring 1920 förutsades att Europa inom ett par år skulle vara bolsjeviserat. Inför dessa direkta hoteiser kunde västmakterna känna sig handla i direkt självförsvar.

Under mellankrigsperioden var situationen i stort sett densamma. Den ryska statsledningens erövringstendenser framträdde inte i krigshandlingar, men vid i kuppförsök och propaganda, I Estland, i Bulgarien, i Tyskland, i Indien, i Kina och på många andra håll sökte Ryssland åena sidan genom stöd åt revolutionära riktningar bereda vägen för sitt eget välde, å andra sidan undergräva västmakternas inflytande. Skillnaden mellan rysk politik då och nu är blott att makten vuxit och att den öppna expansionen därför till en del trätt i stället för stämplingarna och de isolerade revolterna. Intet är därför mera ormiligt än när den ryska politiken av i dag betecknas som en reaktion mot västerns politik på 1920- och 1930-talen. Och lika ormiligt är det när ryska fastet mot nazismen kontrasteras mot västmakternas tveksamhet; ännu i början av 1930-talet understödde de tyska kommunisterna på ryska order Hitler och bekämpade socialdemokraterna — liksom kommunisterna i hela världen tio år senare angrep England och krävde fredlig uppgivelse med nazismen.

Men låt oss återgå till den allmänna tanken att Ryssland erövrar för att försvara sig, att det undertrycker det ena folket efter det andra av ren självbevarelsedrift, av fruktan och misstänksamhet. Naturligtvis kan saken uttryckas på det sättet. En människa som förtrycker andra känner sig handla i självförsvar mot ett hotande förtryck, och ser i sin omgivning idel fiender; det förhåller sig på samma sätt med en statsledning. Då Frankrike efter den stora revolutionen vunnit sin "naturliga" gräns, Rhengränsen, befanns det snart att man också behövde bastioner, utposter, glaciser för att kunna försvara denna gräns — och erövringarna fortsatte. Franska historiker har på ett lysande sätt klarlagt att Napoleon erövrade halva Europa och angrep den andra hälften uteslutande av fruktan och misstänksamhet. Då han besegrat en stat var han rädd för en annan, och skräcken drev honom till slut att tåga till Moskva. Historien är fylld av dylika i panik handlande världserövrare.

Och visst har de rätt. En stat kan inte känna sig alldeles trygg förrän den blivit herre över världen; den säkra och naturliga gränsen nås först med planetens erövring. För en despotisk statsledning, van att i varje fritt ord inom det egna landet se ett hot, är denna sanning klarare än för andra, och despoten har större möjlighet att dra konsekvenserna. Det värsta är att denna "sanning" blir allt väsentligare ju ivrigare man verkar i dess tjänst. Varje undertryckt folk blir ett hot som måste betvingas, de återstående fria folken blir rädda, förbereder mottstånd, växer till en fara, som det gäller att avvärja. Den enskilde som är misstänksam blir småningom hatad och får allt starkare skäl till misstänksamhet, statsledningen som erövrar för att nå trygghet frambesvärjer det motstånd som den vill undanröja. Så fortsättes jakten efter säkerhet — genom erövringar, förtryck, slaveri. Och i grunden kan inte lugnet vinnas, ty även i en värld av slavar förblir despoten rädd och misstänksam.

Nej, den tankegången kan inte begagnas som en förklaring av den ryska politiken mera än för varje erövringspolitik. Tvärtom. Den enkla sanningen är att sannolikt aldrig någon despoti i världen mötts med sådan vilja till samförstånd, med sådan universell fredslängtan som den ryska despotin efter det andra världskrigets slut. Därom kan inte heller den ryska statsledningen vara okunnig, med mindre dess syn helt förduklas av ideologiska felperspektiv.

Därmed är vi framme vid det moment i den ryska politiken som ryssarna själva alltid framhäver men som andra folk har svårt att förstå och värdesätta. Den sedan trettio år förkunnade, och ensamt förkunnade, förståelsningen att Ryssland är förtrupen i det globala anfall på det onda, i kommunismens aktion mot kapitalismen, blir en central faktor i rysk politik. Enligt densamma blir alla medel tillåtna, alla stater utanför östblocket öppna eller hemliga fiender. Även om denna förestallning icke hyses av de maktägande — vilket undandrar sig varje bedömande — är den dock den myt som utgör grundvalen för deras välde, för det inre förtrycket, för isoleringen, för den totala maktkoncentrationen hos ett fåtal. Ett förtroendefullt samarbete med andra blir omöjligt därför att det i och för sig ter sig som ett hot mot despotin inom det egna landet. Järnridån är inte någon tsarsmak, som de härskande kan dra upp eller ner efter behag, utan en nödvändighet för bevarandet av deras makt. Det är själva despotin som sådan som utgör bolsjevismens hot i den ryska utrikespolitiken, och endast med dess mildrande eller avskaffande är en principiell omläggning av denna politik tänkbar.

Den svenska arméns minutrustning lider

av fruktansvärda brister, såsom den i dagens tidning publicerade artikeln om saken klarlägger. Inför dessa avslöjanden träder en reflexion i förgrunden: regeringen och försvarsledningen måste ge alla besked i ämnet som ej från försvarets synpunkt kräver ovillkorlig sekretess. Varpå beror de inträffade olyckorna, som kostat 26 människoliv? Varför blev felkonstruktionerna av minor icke på ett tidigare stadium observerade och rättade, och hur har de från början uppstått? I vilken utsträckning finns för närvarande felkonstruerade minor, och vad har gjorts för att trygga tillverkningen av ansvarslösa minor? Framför allt måste allvaret det snabbaste och bästa ske, ty även i en värld av slavar förblir despoten rädd och misstänksam.

Nej, den tankegången kan inte begagnas som en förklaring av den ryska politiken mera än för varje erövringspolitik. Tvärtom. Den enkla sanningen är att sannolikt aldrig någon despoti i världen mötts med sådan vilja till samförstånd, med sådan universell fredslängtan som den ryska despotin efter det andra världskrigets slut. Därom kan inte heller den ryska statsledningen vara okunnig, med mindre dess syn helt förduklas av ideologiska felperspektiv.

Därmed är vi framme vid det moment i den ryska politiken som ryssarna själva alltid framhäver men som andra folk har svårt att förstå och värdesätta. Den sedan trettio år förkunnade, och ensamt förkunnade, förståelsningen att Ryssland är förtrupen i det globala anfall på det onda, i kommunismens aktion mot kapitalismen, blir en central faktor i rysk politik. Enligt densamma blir alla medel tillåtna, alla stater utanför östblocket öppna eller hemliga fiender. Även om denna förestallning icke hyses av de maktägande — vilket undandrar sig varje bedömande — är den dock den myt som utgör grundvalen för deras välde, för det inre förtrycket, för isoleringen, för den totala maktkoncentrationen hos ett fåtal. Ett förtroendefullt samarbete med andra blir omöjligt därför att det i och för sig ter sig

Det förestående ombytet på ambassadörsposten

i Washington dikteras av att de amerikanska förbindelserna är så betydelsefulla för Sverige att det provisoriesystem som har rått under snart ett år inte utan stor skada kan utsträckas längre. I Förenta staterna behövs en stark svensk representation — flera lakttagelser pekar i den riktningen att ledningen av ambassaden under Herman Eriksson sjukdom längtifrån har varit stark. Hans tillfälliga ersättare har ej varit vuxen uppgiften. Han passar bättre för sin vanliga sysslа, alltså som diplomatisk medhjälpare. Så viktigt som det nu är att Sveriges intressen bevakas energiskt och på bred front — bevakas även vid rapportgivningen till regeringen i hemlandet — vore det oförsvarligt att inte nu skapa en tillfredsställande lösning på längre sikt. När de stora förhoppningarna på Herman Eriksson tyvärr inte kunde infrias till följd av förhållanden som han inte rår för — hans sjukdom bekräftas allmänt — måste regeringen inrikta sig på att finna en lika stor kapacitet att tvåla i hans ställe. Av allt att döma kommer man därvid att stanna vid Gunnar Hägglöf, den svenske huvudrepresentanten hos Förenta nationerna. Han är ung, men han har ändå i kritiska skeden hunnit visa vilken kunnig och skicklig förhandlare han är. Utrikesministern var nog mindre glad åt hans hastiga sorti från Moskva. Närmare samarbete under fyrårets FN-session torde emellertid ha övertygat hr Undén om envoyén Hägglöfs ovanliga arbetsförmåga. I det omdömet instämmer många, inte minst inom den svenska industrivärlden. Ambassaden i Washington måste hävda sin ställning som reppunkt och kraftcentrum för svenska intressen i Amerika. Nu har vi ännu mindre än förut råd att undvara detta.

Den ryska ambassaden har medverkat till

att några baltiska pojkar i 14—15-årsåldern utan sina föräldrars vetskap avrest till det Ryssland som enligt en absurd officiell terminologi sedan några år är deras fosterland. Detta övergrepp går helt i stil med de metoder som praktiseras i Ryssland och dess lydländer. Att man icke har förstånd att undvika dylika åtgärder i andra länder är förbluffande. Det måste emellertid konstkas att de från rysk synpunkt ter sig naturliga och att underordnade tjänstemän är dresserade till att icke utöva självständigt omdöme. Antagligen anser man sig på ryska legationen vara förtjänt av statsledningens välvilja genom detta barnarov, vilket från andra människors synpunkt är lika dumt som upprörande. Svenska ämbetsmän har skött sig dåligt; av allt att döma föreligger ett upprörande exempel på slentrianmässig behandling av ett ärende som kräver vaksamhet och omtanke.

PRESSGRANNAR

Det är både onödigt och olämpligt med en utrikespolitisk debatt, anser Örebro-Kuriren (s), som på en gång hävdar att här finns ingenting att säga och att det som finns att säga skall inte säges. Sekreteisvurans vanliga argumentation:

Det hölls en utrikespolitisk debatt i februari. Då var praktiskt taget alla eran om den linje som regeringen deklarerade i att man skulle stå på neutralitetens grund och avböja deltagande i gruppbildningar av stater. Har då något inträffat sedan dess som skulle kunna förändra bilden?

Är då inte detta med en gemensam skandinavisk försvarspolitik något som bör förtenleda en stor diskussion i riksdagen, frågas det i tidningarna. Jo, alltså finns det anledningar. Är det nordiska försvarsförbundet något som klarnat ur sammanhanget, så vore det skäl i att ventilera saken. Men klarheten är inte stor. Regeringen har inte gjort någon programmatisk deklaration rörande denna sak. Under alla förhållanden förelägger intet meddelande om samstämmighet mellan de nordiska staterna . . . Den svenska linjen är klar, de andra länras hållna i ett ljus ogenomskådligt flor. Vad skall man då diskutera om? Skall vi i den svenska riksdagen hålla debatt om norsk politik? Skall vi säka sätta oss in i hur danskarna bör se på sina problem? De svenska problemen är vissa och har inte ändrat sig. Varför skall vi diskutera dem? Vi kan ju ej göra det. Men något osvvisligt tvång att blotta hemligheterna . . . i den mån de finns — inför öppen ridå finns inte.

Många krumbukter på vägen spalt! Riksdagsman Åkerberg är riktigt indignerad över att tidningsmän vill ta upp saken här såsom till offentlig debatt och sen beslig att riksdagen skall göra likadeles alltså vara ett slags opinionsorgan.

Naturligtvis kan man med åberopande av den osvvisliga yttranderättens ropa på en debatt. Men det finns också en diskretionär förvägtelse. Om inte tidningarna har den, så bör riksdagen dock i viss mån under dess tvång.

I och för sig är det ett rimligt och naturligt önskemål att riksdagen och därmed opinionen tid efter annan orienteras om den utrikespolitiska läget, medger Svenska Dagbladet (h) till synes motvilligt:

Frågan har diskuterats mellan regeringen och partiledningarna, varvid man kommit till det resultatet, att något särskilt initiativ till en sådan debatt för närvarande icke behöver tagas vare sig av regeringen eller oppositionspartierna, då riksdagen inom kort vid behandlingen av propositionen om Sveriges anslutnint till Marshallhjälpen ställes inför en utrikespolitisk fråga av stor räckvidd. Det blir då tillfälle att diskutera även andra spörsmål rörande utrikespolitiken än dem, som direkt sammanhänga med Marshallplanens konkreta utkast och villkoren för den amerikanska hjälpaktionen.

"Inom kort" betyder i detta här fallet efter 15 juni. Tidigare beräknas Marshallplanen inte komma inför kamrarna, efter som själva medlemsmeddelandet inte har ställts till förfogande förrän nu.

Hur gärna kommunistpressen upträder som angivare mot Sverige framgår av några uttalanden i Ny Dan ledarsvall, där den militäre experten Hilding Hagberg — han får antas vara den skyldige — utnyttjar de nya grävade landtäppningsbåtarna som bevis för offensiva avsikter mot Sovjet:

Det förefaller rimligt att de kretsar i exempelvis USA som inte bara drömmer om ett samfälit "västerlandskt" fältåg mot Sovjetunionen, utan också praktiskt verkar därför, syser det lämpligt att produktion av landstigningsfordster förläggas till svenska verv. "Invasionen i Kalmarsund" ger också anledning till dessa reflexioner. Högsta försvarsledningen har kanske en motivering för anskaffningen av landstigningsbåtarna, som gör de här framförda förmodandena till orimligheter. Ingen skulle bli glädare än vi om högsta försvarsledningens både sådana motiveringar och framlade dem offentligt.

Hyckleri av vilseljelgrade slag! En f. d. medlem av försvarskommissionen vet mycket bra hur sådana där farkoster kommer till användning både vid operationer över större ytor och annat. Så sägs i Mälaren, och vid kringgående rörelser och motsvarar exempelvis i Bottniska viken. Svenska armén behöver denna utrustning — men en kommunistisk riksdagsman tycker tydligen så att Moskva kanske behöver falskt anklagelsematerial.

Det finns klart demokratiska arbetare som reagerar surt när man säger att kommunisten är en potentiell landsförrädare. De klinner sig obehagligt berörda när man säger att kommunisterna är antidemokratiska, bekajade med våldsmentalitet, opålitliga och farliga för såväl arbetarrörelsen som demokratin och fosterlandet. I en cirkulärartikel i socialdemokratisk press framhålls emellertid att det är nödvändigt med de hårda orden:

De hårda orden måste sägas, sanningen måste förtälias, den brutala verkligheten måste vissa upp för att vicka och mana. Och en förrädare är en förrädare; det svenska språket känner inte många synonymer för detta ord; en våldsdicts medlöpare är en våldsts befrämjare även om "sköldmannen" är den hyggliare arbetskamraten Pettersson. Man kan inför detta problem endast uppmana Andersson att avsluddiga tvisten i sig i hela denna stora fråga. Och då skall han se hur berättigat det är, hur nödvändigt det är att använda klara formuleringar, starka och oförtydbara ord.

Apropå det ovan anförda, när får kommunistiska riksdagsmän veta vad de går för? Där är socialdemokratins representanter märkvärdigt tystlåtna.

Statens priskontrollnämnd har satt i gång med en utredning om skjortpriserna. Massor av avlönat folk skall sysselsättas med att statistiskt utreda hur det står till med våra skjortor. Så här ser skjortcirkulären från statens priskontrollnämnd ut:

I anslutning till den skjortutredning som för närvarande pågår hos statens priskontrollnämnd och som har till ändamål att klassificera skjortorna ur kvalitetssynpunkt för nämnda bärmed bedja Eder att inkomma med följande upplysningar:

1. Vilka fabrikanter levererar skjortor till Eder?

2. Placera fabrikanterna i ordningsföljd ur kvalitetssynpunkt enligt Eder uppfattning.

3. På vilket påtagligt sätt skiljer sig en skjorta, som levererats av en "bättre" fabrikant från en skjorta som levererats från en annan fabrikant?

4. Hur hålles leveranstiderna av ovanstående fabrikanter och vad har Ni i övrigt att anföra beträffande vederbörandes kundservice?

5. Övriga synpunkter beträffande skjortor.

Enär ovanstående utredning är brådskande vore nämnden tacksam för ett omgående svar.

Vi har verkligen kommit så långt att vi utredningsvägen skall börja anföra våra synpunkter "beträffande skjortor". Vad det nästa blir kan ingen föreställa sig, tillägger Eskilstuna-Kuriren (fp):

Man får komma ihåg att som chef för priskontrollnämnden sitter en mäktig socialist. Möjligheten att utredningar och ingrepp äro följaktligen obegränsade. Men har inte svenska folket ändtligen fått nog? Skulle det inte kunna slå även i bordet och förklara, att nu får det vara slut med tokerierna?

ALDRIG mera SJUK

Ja, så uttrycka sig faktiskt åtskilliga som ingrid Öje, när vi sist talade med henne. Efter att ha genomgått de mest svårartade sjukdomar, förskrås hon, som en sista utväg, den waerlandska levnadsreformen. Hon blev bra, men inte nog med detta, hon uppnådde ett hälsotillstånd, som hon aldrig tidigare kunnat anta.

Låt oss därför få berätta för Er om män och kvinnor som med dryga kostnader och större lidanden framhärdat i de mest svårartade sjukdomstall, men som nu övervunnit denna tusk vare den waerlandska levnadsreformen. Låt oss få berätta om hur Sonja Danell bröstade sitt svårartat ekzem med blöder och utsög och en lindrande reumatisk åkomma; om Joel Lövö, som på grund av sjukdom förtidspensionerades från SJ, men som numera är "rekordhållare i hälsa"; om Greta Madsens magsår och om "rullstolsmannen" direktör Erik Lindahls väg till den fullkomliga hälsan; om Frans M. Svensson — "Sverigea yngraste barnförlamningsfall"; trafikinspektör Carl Jönsons "obotliga" hjärtfel; instruktör Nils Oste lar och en hotellägarinnan Annie Petersons mirakliga sjukdomshistoria; "Huvudvärk, blodbrist, ekzem trollades bort — men hur?" Dessa högst intressanta och många andra fall skildras i skriften; "Vår väg uppnådde den fullkomliga hälsan". Nu får den

Den fullkomliga hälsan gratis

1. Om Ni till oss insänder 30 öre i frimärken för täckandet av våra portokostnader erhåller Ni gratis skriften: "Vår väg uppnådde den fullkomliga hälsan", och dessutom innehållande

2. Professor Israel Holmgren: VAR MATORDNING BOR OMLAGGAS — några synpunkter angående rationell näring för friska och sjuka,

3. Professor Georg von Wendt: "Hur man kontrollerar sin vitaminförsörjning genom att själv ta sitt vitaminprov".

Ert namn .....

Adress .....

Klipp ut annonsen och posta den tillsammans med ett 30 öres frimärke till NY NORDS FORLAG, Box 6005, Stockholm.

Vet Ni allt om sexuella och hygieniska frågor?

Sexuellysiologi. Lustförmågan hos kvinnor. Anatomi. Könsorganen. Könsorganen hos mannen. Könsförmågan. Fysiologi och teknik. Onösmånen. Hygien. Sexuell potens. Sjuklig hygien.

Dessa och närliggande problem behandlas ingående i det stora, världsberömda verket

Dr. TH. H. VAN DE VELDE

DET FULLÄNDADE ÄKTENSKAPET

En bok som är grundläggande för den moderna sexualupplysningen och som förtjänar verkligt exaktbegrepp med populär framställningskonst. — Gömdhs recensioner:

"Denna bok betyder en ny ton och en ny anda i den populärvetenskapliga behandlingen av sexualproblem. Ett arbete av en lidelsefri vetenskapsman med höga etiska ideal." Dr Curth Franke i A. B.

"Aldrig tidigare har en dylik bok sett dagsljuset. Upphäver en av verklight patos, som uppstått därigenom att den kroppsliga kärleken behandlas som en i högsta grad moralisk handling, ja, gälst." Helsingfors Medicinl, Pavia.

Skicka in kupongen i dag

Till Förlags AB Cirkelbiicker, Kungsholmen, Stockholm.

Var god sänd mig omgående verket "Det fulländade äktenskapet" av Dr Th. H. van de Velde (inbunden i vackert band med guldtryck, skyddsomslag, tryckt på träfritt papper) mot postförskott 16: 50 + porto.

Namn: .....

Adress: .....

Postadr.: ..... D. N. 30/5

Det internationella läget

Av BERTRAND RUSSELL

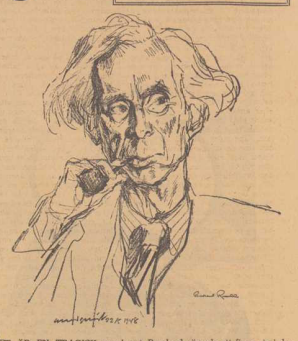

DET ÄR EN TRAGISK paradox att världen nu, när alla människor är krigströtta och alla inser vilken förstörelse ett vilket elände ett krig drar med sig, ändå tycks driva hän mot ett tredje världskrig, som om vi dirigerades av ett opersonligt öde. Jag kan för min del inte tro att världens politiska ledare inte genomsamt skulle kunna avvända katastrofen, men skall detta kunna ske måste många illusioner överges och många obehagliga sanningar erkännas. I denna första artikel skall jag ge en översikt över läget, och i en senare skall jag diskutera vad som bör göras.

När kriget upphörde rådde det både i Amerika och i England en stark känsla av vänskaplig beundran för Ryssland. Amerikanerna var villiga att avstå från sitt monopol på atomvapen och lägga det i händerna på ett internationellt organ. Det fanns många som trodde ryssarna på deras ord när de försäkrade att de skulle respektera den demokratiska ordningen i länderna inom den ryska sfären. Men de amerikanska förslagen till internationalisering av atomenergin gick i stöpet, emedan Ryssland vägrade att finna sig i den inspektion utan vilken en internationell kontroll är ogenomförbar. Och när det gällde demokratin i Österuropa tog ryssarna sin tillflykt till en enkel metod. "Demokrati", förklarade de, "betyder inte att majoriteten skall härska; det betyder en diktatur utövad av Kremls vänner, hur liten del av befolkningen de än utgör." I Polen, där processen har genomförts med den största fullständighetens, har det blivit fullt klart vad en rysk "befrielse" innebär. De politiska ledare och partimedlemmar som ryssarna ogillar har mördats, fängslats eller landsförvisats; tusentals människor ur de bildade klasserna har satts till tvångsarbete i östra Sibirien eller vid Vita havet; all utbildning utöver den allra elementäraste har reserverats för barnen till dem som betraktas som politiskt ountastliga och består för övrigt endast i en rent exercismässig upprepning av färdiggjorda formler. Utvecklingen står på ett tidigare stadium i Tjeckoslovakien och på ett ännu tidigare i Finland, men om Ryssland ostört får fortsätta kommer de senare stadierna ounde-

HJALMAR GULLBERG

50 år den 30 maj

I samband med författarens femtioårsdag har hans SAMLADE DIKTER utgivits i fyra volymer.

I I EN FRÄMMANDE STAD och SONAT
II ANDLIGA ÖVNINGAR och KÄRLEK I TJUGONDE SEKLET
III ENSAMSTÄENDE BILDAD HERRE och ATT ÖVERVINNA VÄRLDEN
IV FEM KORNBRÖD OCH TVÅ FISKAR och SÅNGEN OM EN SON

I halvfranskt band 75:—, Klotband 46:— Häftad 10:—. Verket säljes endast komplett.

NORSTEDTS

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.